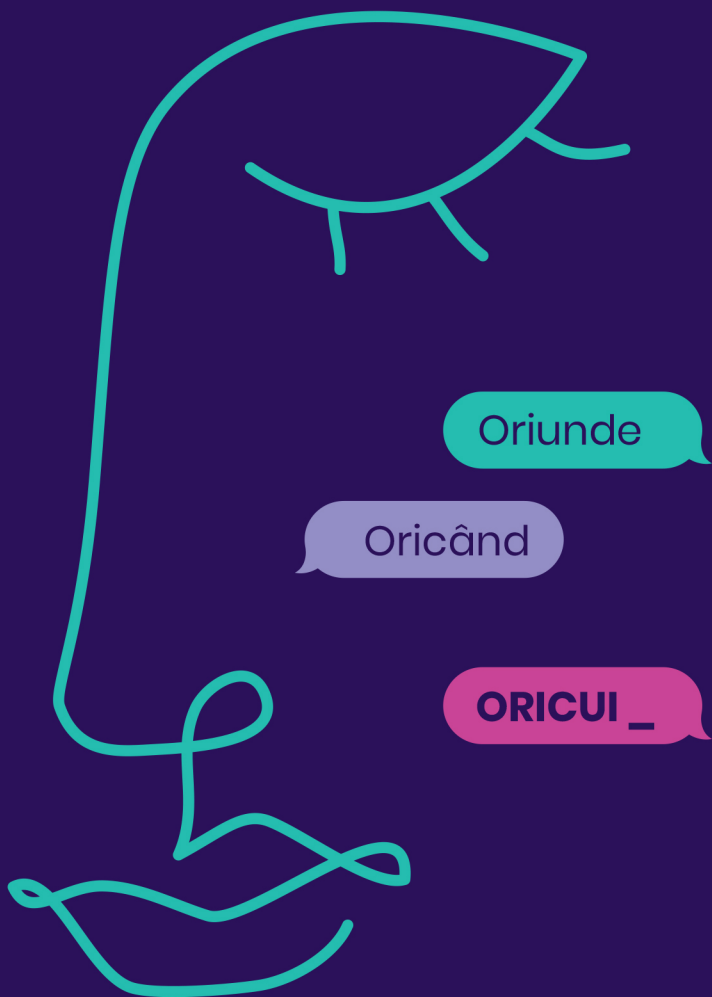

Adolescentele din România vorbesc despre abuz

L Când spun că mi-e frică să merg singură pe stradă, nu vorbesc de ce ar crede unii că vorbesc. Nu, nu e vorba despre chelnerul de treabă care mi-a zis că am un zâmbet frumos, nici de clientul pe care l-am servit la cafeneaua în care lucrez și care m-a întrebat dacă ar putea să îmi ceară contul de Facebook. Nu mă sperie complimentele, nu mă sperie politețurile, nu mă sperie oamenii înțelegători.

Nu. E vorba despre pașii mei grăbiți când mă plimb cu prietenele în spatele școlii și aud trei bărbați care urlă „Ce craci ai, fă!“ și trebuie să trecem pe celălalt trotuar prin mijlocul străzii ca să nu am un atac de panică.

E vorba despre pașii mei grăbiți când, în clasa a opta, un grup de bărbați s-a ținut după mine câțiva metri, curioși să afle: „De ce nu zâmbești, iubire? Te supărăm?“ Da, mă supărați.

E (din nou) vorba despre pașii mei grăbiți când, mergând de la metrou până la mine acasă, bătrânul bețiv de pe stradă mi se adresează când trec pe lângă el cu: „Ce p*zdă ești!“ Seara nu îmi plimb câinele decât pe străduțe lăturalnice, mi-e frică să ajung pe bulevard.

La câți pași grăbiți am descris până acum, ai crede că tot ce fac e să alerg.

2 Nu știi de unde aveam impresia că locurile precum restaurantele sau mallurile arhipline ar fi locuri unde suntem în siguranță, dar o aveam. Cert este doar că ne relaxăm poate preț de câteva ore în acel spațiu unde suntem înconjurate de atâția oameni. Greșeala noastră, nu? În fond, suntem fete, știm că ar trebui să trăim toată viața încleștate și anxioase, cu capul plecat, să nu cumva să îi provocăm pe bărbații care urlă comentarii în direcția noastră.

Ei bine, eu una am „greșit“. Niște băieți, un grup mare, par să fie cel puțin cinci, suflă biluțe printr-un pai. Un gest puțin copilăresc, dar e în regulă, doar se joacă, plus că par mai mari cu doar trei-patru ani. Râdem. Suntem trei fete la masă. Totuși, am vrea să stăm un pic în pace. Îi rugăm să se oprească. Nu o fac. Iarăși, copilăros, dar nu e mare lucru. Fie, ne ridicăm noi. Ne urmează. Nu-i nimic, poate se duc în aceeași direcție sau poate vor să plece din zonă și dacă nu mai eram nici noi, cele trei fete, chiar nu mai aveau nimic de făcut. Se apropie cu pași rapizi de noi. Aruncă un „Fata, dă-mi și mie numărul tău!“, adresat surorii mele, la care ea răspunde glumeț „Să știi că nu am telefon“. Evident, nu urma să-și dea numărul unui necunoscut. „Dar Instagram?“ „Nu.“ „Facebook ai?“ „Nu, mă, lasă.“ Tot pe un ton glumeț. Însă se pare că ei nu mai se bucură acum de glumă.

Pași și mai rapizi. Intrăm într-o librărie aproape de scările mallului. Intră și ei. „Ce, mă, știți să citiți?” întrebă unul dintre ei. Eu și sora mea ne uităm una la alta. Ne dăm ochii peste cap. Totuși, nici eu nu mai văd atitudinea glumeață acum. Merg mai aproape de ei, păstrând totuși distanța, astfel încât să mă audă vorbind la telefon. Agitată, încercând să nu îmi dau la iveală emoțiile, sun trei numere, colegi, mai mult cunoștințe decât prieteni, care fuseseră mai devreme cu noi. Cu siguranță, dacă văd niște băieți cu noi, se mai calmează. Primul număr sună în gol. Al doilea acum pleacă, nu mai are chef să vină înapoi. Îl rog. „Sunteți în mall, ce pot să vă facă?” Al treilea, practic ultima speranță: „Trebuia să vin acum, scuze, iubita mea s-a machiat prea mult timp și nu mai aveam chef să vin.” Închid telefonul. Așadar, suntem doar noi. Le iau pe fete de mână, iar înspre băieți arunc o privire tăioasă. Ne urcăm în lift. În următoarele secunde, unul dintre ei pune mâna pe ușile care se închid. La baza scărilor este un magazin luxos. Intrăm în speranța că nu ne vor urma și acolo, unde bodyguardul pare mai atent decât de obicei. „Hai, mă, uitați-vă la voi, n-aveți voi bani de d-astea. Doamne... [se uită la tricoul lui de firmă și râde]... hai fă, tu știi cât costă ăla?” Îi ignorăm și mergem în cabina de probă. Odată intrate, angajata ne întrebă călduros cum ni se par hainele și dacă ne poate ajuta cu ceva. „Oamenii aceia care au intrat după noi ne urmăresc de ceva timp. Nu sunt prietenii noștri. Puteți ruga bodyguardul să-i roage să iasă?” „Serios? Nu glumiți, nu?” „Nu.” Intru înapoi în cabină. Mă gândesc: „Doamne, te rog să ne fi

crezut!“ Ies. Nu mai sunt acolo și în sfârșit pot respira. „Mulțumim enorm. Nu rămâne nimic, dar mulțumim pentru ajutor.“

Pășim în afara magazinului. Dăm ochii cu ei și mi se strânge pieptul. „Ia uite mă, curvele au crezut că scapă de noi.“ Pași rapizi din nou. „Hai, fă, cât ne mai ții, oricum cu 50 de lei te f*t.“ În caz că mai era vreun semn de întrebare, cuvintele lor ne spun că orice impresie de siguranță pe care o mai aveam este numai o impresie. Cei din jurul nostru îi aud cu ușurință – nu că ar face ceva. Un alt magazin în care intrăm. Simt cum lacrimile mi se strâng în ochi. Vocea mea tremură. Cu mâinile încleștate, deschid telefonul și îmi sun mama. „Te rog, te rog... vino să ne iei. Acum. Te rog.“ Sunt la câțiva pași în spatele nostru mereu. Timpul pare să nu se miște din loc. Verific ceasul încontinuu. În sfârșit, după câteva zeci de minute îngrozitoare, în care am încercat să ne îndepărtăm și să-i evităm, putem pleca! Aproape fug înspre uși, dar și ei la fel.

„Ai, ale dracu’, credeți că dacă plecați, scăpați de noi? Curvele pu*ii, vă f*t acum și vedeți ce mai plecați... Unde dracu’ mergeți, fă?“ Fugim. Efectiv fugim. Deschidem ușile. Aproape în *slow-motion* văd cum unul dintre ei se apleacă. Ridică o sticlă (de sticlă) de pe jos. Fără pic de ezitare, o aruncă cu toată puterea în piciorul prietenei mele. Nu ne oprim. Nu vrem să aflăm ce s-ar putea întâmpla în continuare. Închidem ușile. „Mama, pleacă, te rog.“ „Trebuie să ajungem acasă, au lovit-o pe X.“ Mă uit în jos la piciorul prietenei mele

și la cioburile din el. Inima mi se strânge. Nu-mi pot stăpâni lacrimile. Mama îmi strânge mâna, în semn că sunt, în sfârșit, în siguranță.

Totuși, acesta nu e sfârșitul poveștii, pentru că nu este nici pe departe ultima mea astfel de poveste.

3 Nu era mai târziu de ora 14:00. Mă întorceam acasă, nu mai știu de unde, însă e ultimul detaliu care mai contează. Intrasem pe strada mea, cu căștile în urechi și muzica dată la maximum, încercând să ignor căldura din cauza căreia de-abia mai puteam să-mi târăsc picioarele după mine. Am observat cu coada ochiului o bicicletă în spatele meu și, ca orice om normal, m-am dat într-o parte pentru a-l lăsa pe respectivul biciclist să treacă. Numai că nu a făcut-o. Înainte să pot reacționa, mi-a pus mâna pe șani, ținând-o acolo pentru zeci de secunde, zâmbind, după care și-a continuat drumul. Bineînțeles că s-a întors și s-a uitat în spate de nenumărate ori, mândru de acțiunile sale.

Fiind în continuare în stare de șoc, tot ce am putut să fac a fost să strig după el tot ce mi-a trecut prin minte (termenul de „pedofil“ și-a făcut apariția de mai multe ori), ceea ce m-a surprins și pe mine, dat fiind că era prima oară când am avut tupeul să înfrunt pe cineva într-o astfel de situație.

Speriată de ce putea să-mi facă dacă se întorcea, am alergat spre casă, lăsând în urmă privirile oamenilor puțin confuzi, puțin amuzați de ceea ce s-a întâmplat.

4 Aveam 12 ani și îmi plăcea să plec mai devreme spre școală, ca să mă mai plimb prin parcul de lângă ea. M-am așezat pe o bancă aproape de locul unde stătea paznicul și mi-am scos un caiet. Era pustiu și liniște, așa că m-am apucat să citesc, când paznicul s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă poate să ia loc. Mi-am pus ghiozdanul pe asfalt, ca să eliberez banca, dar am continuat să citesc.

Bărbatul, destul de în vârstă de fapt, avea însă chef de vorbă. M-a întrebat câți ani am, dacă învăț acolo. Mi-a spus că sunt o domnișoară foarte frumoasă și că nu vede prea des fete ca mine trecând pe acolo.

„Nu am voie să vorbesc cu străinii“ i-am răspuns, fără să îl privesc în ochi. Atunci mi-a pus mâna pe picior și a continuat să vorbească. Pe el nu îl mai iubea nimeni, copiii lui sunt plecați și nepoții nu îl mai vizitează. Și-a mutat cealaltă mână pe fața mea și mi-a ridicat bărbia, ca să îl privesc în ochi. Atunci am început să plâng. „Vreau un sărut de la tine, m-ai face fericit.“ Lacrimile îmi curgeau deja pe mâna lui, dar nu mă puteam mișca. „Ți-e frică de mine?“ A ridicat mâna pe piciorul meu și a început să-l strângă. „Nu vrei să fii și tu iubită?“

M-am împins în picioare și mi-am aruncat ghiozdanul pe spate, alergând spre școală. „Curvo!“ e tot ce am auzit în urma mea.

5 În clasa a unsprezecea mi-am luat un suc cu pai înainte de o oră la care aveam un profesor bărbat. A făcut contact vizual cu mine și m-a întrebat: „Ești obișnuită, nu?” în timp ce făcea semne tipice sexului oral. Toată clasa a tăcut, mi-am lăsat sucult jos și în secunda în care am încercat să mă apăr, iubitul meu a izbucnit într-o criză de râs. Imaginați-vă umilința pe care am simțit-o, iubitul meu era singurul care râdea în toată clasa, mi-a luat orice șansă de a mă apăra, iar tatăl lui era cel mai bun prieten al profesorului.

Am realizat că iubitul meu era frustrat că încă nu mă culcasem cu el și așa a simțit că poate să își demonstreze bărbăția în fața profesorului și a celorlalți colegi, umilindu-mă. Ne-am despărțit.

Diriginta mi-a spus că trebuie să mă obișnuiesc cu astfel de comentarii, că profesorul nu poate fi sancționat doar pentru atât. I-am spus: „Sunt sigură că dacă eram băiat, nu aș fi avut parte de acest comentariu.” Ea doar a oftat, semn că deja și-a asumat poziția de femeie într-o societate ca a noastră.

6 Eram în clasa a noua și mergeam cu o prietenă spre Jumbo cu tramvaiul. Era 11:00, era puțin cam aglomerat, așa că am sfârșit prin a sta în picioare în fața unei uși, înghesuită de alți oameni. La un moment dat, am simțit ceva împingându-mă în zona fundului, însă nu i-am dat importanță pentru că am crezut că e vreo sacoșă sau ceva. După câteva stații, ne-am mutat în alt loc în tramvai și am observat un bărbat pe la 60 de ani venind după noi. Din nou, fiind mai mult loc unde eram noi, nu i-am dat importanță. Am început din nou să simt o mișcare dubioasă pe coapsa mea și am vrut să-mi verific telefonul. Am rămas șocată când am văzut că omul acesta pur și simplu se masturba lângă mine.

M-am speriat și m-am uitat la prietena mea care m-a întrebat ce am pățit, însă mi-a fost frică, pentru că era prea aproape de mine ca să spun ceva. A coborât la următoarea stație, iar noi două ne-am așezat pe două scaune. Mai aveam câteva stații și am vrut să-mi pun un picior pe grilajul de lângă scaunele noastre și din greșeală mi-am atins prietena cu un bocanc și ea a simțit ceva lipicios pe picior. Ne-am dat seama cu groază că substanța era spermă și că tocmai s-a întâmplat într-adevăr ce credeam că s-a întâmplat. Am ieșit din tramvai și am avut un atac de panică groaznic.

7 Am ieșit cu un băiat în liceu. Avea obiceiul să iasă doar noaptea, întâlniri în care vorbea numai și numai despre activități sexuale. La a doua și ultima noastră întâlnire m-a luat de acasă cu mașina și ne-am dus într-un parc. Era deja întuneric. Mi-a cerut să facem sex acolo, în parc. După ce am refuzat de atâtea ori, m-a apucat de mână și m-a dus după un copac. M-a pus jos și a început să mă sărute. Mi-a pus mâna în pantalonii lui, în timp ce mă atingea în moduri care mă răneau fizic. I-am spus de mai multe ori că mă doare, că nu vreau. Atunci m-a luat de mână și m-a dus la mașină. M-a lăsat pe strada mea și nu m-a mai contactat vreodată.

Cred că am avut noroc. Am plâns în noaptea aia și a trebuit să o mint pe mama că rănilor de pe spate erau doar de la iarba prea aspră pe care am stat în parc.

„Această țară nu își ascultă femeile și fetele.“

Aceasta a fost propoziția care a răsunat în fața Ministerului Afacerilor Interne după evenimentele tragice de la Caracal, din iulie 2019. Făcea parte dintr-un discurs scris și citit de un grup de liceeni cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani – un discurs care, în următoarele luni, urma să apară pe posturile TV și în reviste, să fie citit în fața a 229 de deputați în Parlamentul României, să ajungă la Familia Regală a României și apoi să fie ascultat la nivel internațional, la conferințe și nu numai. Este o propoziție care rămâne adevărată chiar și astăzi pentru că, în timp ce suntem șocați pe moment de un caz precum cel din Caracal, de agresiune în familie sau de agresiune sexuală, foarte puțini dintre noi recunoaștem că astfel de evenimente fac parte dintr-o problemă de mai mare amploare: o rețea de violență din toată țara, pe care am susținut-o prin ignoranța noastră. Foarte puțini dintre noi ascultăm cu adevărat atunci când alte fete și femei au curajul să spună „*Me Too*“.

Inițiativa de social media *Oriunde, Oricând, Oricui*, demarată de același grup de liceeni în septembrie 2019, își propune să elimine stigmatul violenței de gen și să amplifice vocile tinerilor din România care au fost victime ale abuzului. Acum, sub forma unei cărți și a unei cereri de ajutor adresate politicianilor, polițiștilor, jurnaliștilor, vecinilor, părinților, profesorilor, colegilor de clasă și copiilor, mesajul lor este foarte clar: violența de gen este profund înrădăcinată în țara noastră și este responsabilitatea tuturor să ajute la combaterea ei.

